

SHÉHÉRAZADE.

ASIEN.

Poem av Tristan Klingsor.

(Översättning från franskan.)

Asien! Asien! Asien!
Ammsagornas gamla, underbara land,
där fantasin i slummer vilar,
lik kejsarinnan i sin mystiskt dunkla park.

Asien! Dit bort jag ville lå på den skonert,
som hemlighetsfull och ensam vagnar
just denna aftonstund i hamnens lä,
och breder ut sin violetta segelvinge,
liksom mot eterns guld en nattens jättefågel.

Jag ville färdas hän till blomsteröar;
Blott lyssnande till havets sång
i ondskefulla trolldomsrytmer;
Damaskus vill jag se och Persiens städer,
med minareter, strävande mot himmelshöjd;
Turbaners lena siden vill jag skåda
kring svarta anleten, av vita tänder lysta upp.
Och se jag ville kärleks mörka blickar,
och ögon tindrande i glädjerus,
och människohy, så gul som apelsinen;
jag ville sammetsdräkter se
och klädnader med långa fransar.

Och snuggorna i vitskäggydda munnar,
och lystna köpmän, skelande med falska ögon,
och orientens domare och storvisirer,
som med en fingergest ge liv och död,
hur blott det passar efter deras vilja.

Jag Persien vill se, och Indien, och Kina;
magtrinda mandariner under parasoller,
prinsessorna med sina fina händer,
och lärda skrifters män, som tvista med varandra
om poesi och livets skönhetsvärden.
Med trolldomsmakt vid slottet längslad,
jag ville kvar mig glömma där,
och som en främmande, från fjärran kommen,
betrakta tygets måleri, i barrträdsram,
där landskapets figur, i bildens mitt,
allena står bland frädens frukter.

Och jag vill skåda mördare, som le,
när österns stora sabel, böjd som skäran,
ett skuldfritt huvud hugger av.
Jag drofningar vill se, och deras slavar;
och rosor vill jag se, och blod,
och död, som ges av hat, eller av kärlek.

Och sen jag ville vända åter,
att tala om mitt äventyr
för dem, som älska dröm och sägen.
En Sindbad lik, jag skulle föra
till mina läppar då och då
en äldrig kopp ifrån Arabiens land,
att skänka mina sägner konstens andakt.

TROLLFLÖJTEN.

Sval är skuggan och min husbond sover,
med en toppig sidenmössa på sitt huvud;
i det vita skägget skymtar gul hans långa näsa.
Jag likväl är vaken än och lyssnar genom fönstret
till en flöjt, vars toner ljuda ömsom sorgbundna och
ömsom glada.

Smäktande ibland och stundom glättig
är den melodi min älskling spelar;
Och när jag mig närmar till det öppna fönstret,
smeks min kind av flöjtens tonväg,
liksom kände jag en kyss i löndom.

DEN KÄNSLOLÖSE.

Milda äro dina ögon, som en flickas, unge främling!
Och än mer förförande din ansiktslinje
i en vacker båge fjunbeskuggad.
Vid min dörr från dina läppar
kan ditt obekanta språk jag höra
som en falsk musik och dock så ljuvlig.
Kom blott in och njut det vin jag bjuder!
Men du går förbi, och från min tröskel fjärmad,
med en gest graclöst du vinkar
bort till mig ett sista avsked.
Och jag ser att dina höfter vagga lätt
och att din gång är slapp och viljelös, som hos en
kvinna.

SHÉHÉRAZADE.

AASIA.

Runoelma, kirj. Tristan Klingsor.

(Käännös.)

Aasia! Aasia! Aasia!
Tarujen vanha, ihmeellinen maa,
missä mielikuvat uinuu
kuin keisarinna salaperäisessä puistossaan.

Aasia! Kauas sinne tahtoisin ma kiittää haahdellain,
joka yksin salaperäisesti keino
parailaan sataman suojassa
ja avaa viimein purjeet sinipunervat
kuin önen jättilintu kohden taivaan sineä.

Kukkaissaarille ma kiittää tahtoisin
ja meren kavalan kuulla laulavan
lkuisia, lumottuja laulujaan;
Damaskon myös, kaupungit Persian
pilviäpiirtävine torneineen ma näkisin.
Ma silkki turbaanit ja mustat kasvot
ja helmihampaat nähdä haiuan,
ja rakkaudesta synkat silmät
ja katseen ilonautuudesta säihkyvän
ja ihon keltaisen kuin oransin;
ja puvut samettiset näkisin
ja helmat hienot, pitkäripsiset.

Ja ruokopiiput suissa valkopartain
ja myyjät ahneet, lullukatschiset kauppiat
ma nähdä tahtoisin, ja Idän tuomarit ja suurvisiirit,
jotka
vain viiltauksin kevein, miten mieleen johtuu vain,
elon suovat tai kuofoon määräävät.

Ja Persian ma nähdä tahtoisin ja Intian ja Kiinan;
ja mandariinit suurivatsaiset, suojassa päivänvarjojen,
prinsessat, joilla hennot kätöset,
ja kirjanoppineet, kiistellen keskenänsä
arvoista runon sekä kauneuden.
Tahtoisin viivähtää lumoissa taikalinnan
ja muukalaisen matkustajan lailla
ihailta maisemia, kankaille maalattuja,
miss' ihmisolento käy kukkain keskellä.

Ja nähdä tahdon murhaajan, mi hymyhuulin
riistää saattaa viattoman hengen
kädessään Idän käyrä miekka.
Ma nähdä tahdon orjat, kuningattaret,
ma nähdä tahdon ruusuja ja verta
ja kuolemaa, min' tuottaa rakkaus tai viha.

Ja sitten tahtoisin ma palata
ja kertoella seikkailuni nille
joille rakkaat ovat tarut, unelmat.
Ja huullilleni nostaisin kuin Sindbad
ma silloin tällöin vanhan Arabian maljani
näin taruilleni hartautta antaen.

TAIKAHUILU.

Vilpoinen on varjo ja herrani nukkuu,
tupsuniekka silkkimyssy päässänsä.
Valkoparran yllä kaartuu kellertävä nenänsä.
Mä yhä vielä valvon ja akkunasta kuuntelen
huillon säveleitä, jotka vuoroon surullisna kaikuvat,
vuoroon iloisina.

Milloin riutuva, milloin taas ilakoiva
on sävel, jota armaani soittaa;
Ja kun avattua akkunaa mä lähestyn
hyväilevät poskeani sävelet
kuin tuntisin mä salaisen suutelon.

TUNNOTON.

Lempeät ovat silmäsi kuin tyttösen, nuori muukalainen.
Ja vielä kiehtovammat kauniisti kaartuvat
untuvaiset kasvojesi piirteet.
Oveni kynnyksellä kuulen huullitasi
kielen tuntemattoman
kuin soinnuttoman sävelen ja kuitenkin niin suloisen.
Käy luokseni, ja nauti viinistä, jota tarjoon.
Mut' ohi käyt, ja kynnykseltäin loitoten
sä mulle kädelläsi viittaillet
sirosta jäähyväisesi viimeiset.
Ma nään sun lanteittesi huojunnan
ja käyntisi on veltto, tahdoton kuin naisen.
